

Wirth Imre: *A név kátyú, vaddisznó-dagonya, omladék, szerelem* – 24. 2.
 Márton Evelin: *Időtok* 3.
 Mindig a kutatás az izgalmas. Horváth Csaba interjúja Pál Judit történésszel 4.
 Medgyesi Emese: *Holtunkiglan* (próza) 6.
 László Noémi: *Vég nélkül* (vers) 7.
 Cseke Péter: „Hiszek a tiszta észben”, „a tiszta költészetben” (tanulmány) 8.
 Debreczeny György: *éjszakát játszik, csend van* (vers) 10.

Képalá

Száraz Miklós György: *Keresztutak* – Zátonyi Tibor fotójára 11.

Tamás Dénes: *RÉMEGYSZERŰEK. Mikor rájöttem; Szövöm; Sokáig; Létezik; Mindent* (vers) 12.

Pavilon 420

Télfy Ármin: *Apát ír a vers; Pacsirták cérnaszálon; Kifordított felhő* (versek) 13.
 Straskó Mihály: *Csak kicsapódni tud* (próza) 14.
 Szolidan lopni. Sánta Miriám interjúja Fancsali Kingával 15.
 Sánta Miriám: „Szeretném, ha megszűnne az a förtelmes panoptikum” 17.

Ráolvasás

Papp Attila Zsolt: „Béke volt, és lám, megölték a békét” – Mihail Bulgakov *A fehér gárda* című regényéről 18.

Karina Tumajeva: *Két ember haláltusája, akik egy lakóházban keletkezett gázrobbanás során a romok alá szorultak; Párhuzamos valóság egy kisfiú testében*. Marcsák Gergely fordításai (versek) 19.
 Süli István: *Előhang. Részlet a Parasztháború. Tabló című regényből* (próza) 20.

Kinematográf

Märçutiu-Rácz Dóra: *Tanmesék a Hurokból* 22.

Theátrum

Karácsonyi Zsolt: *A politika dramaturgiája Páskándi Géza színműveiben* 23.

Kritika

Pál-Lukács Zsófia: *Van idő visszanézni* (Wirth Imre: *Úgy járkálsz, mintha lenne otthon*) 24.

Fülszöveg

Szalló Tünde: *Az igazság és megváltás Molotov-koktélla* (Patócs László: *Vezeti a népet*) 26.
 Tankó Andrea: *Történet(ek) a családidőről* (Gerlóczy Márton: *Fikció. A kattan*) 26.

Képregény

Vincze Ferenc, Csillag István: *Közösségi futás képregény* 26.

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Erdélyi magyarock* 27.

Artefaktum

Túros Eszter: *Találkozás boldog tehenekkel* 28.

WIRTH IMRE

A név kátyú, vaddisznó-dagonya, omladék, szerelem – 24.

A lassan tűnő Balaton-felvidéki táj augusztusi búcsúzása, döccenések és rázkódások az elhanyagolt megállóknak, apja *Füles* magazinjának zörrenése, a fel-feldobott keresztretjtvény-kérdések, mint hogy ki volt Ptolemaiosz, zaklatott ritmusban tagolták a hazafele vivő vonatutat. W. Imre pillanatokra (órákra, évekre) elaludt, hogy a sörösüveg kupakjának halkan szisszenő pukkanása, a restiben vásárolt vagdaltas zsemlel celofánjának cirregése, a csámcsogás és kortyolás nem szűnő, monoton zenéje alkalmat kínáljon az álomban működő vágyaknak és játékoknak, félelmeknek és messzi múltba vesző ismeretlen emlékeknek a megmutatkozásra.

Míg a kalauz lyukasztójának csattanásai pillanatokra zavarossá és átláthatatlanná tették az álmokképekben nyíló ablakok mögötti világot, a hosszú hazaút kábulatában W. Imre pontosan tudta, hogy a vonat azokon a síneken vonszolja magát most északkelet felé, amikről Ptolemaiosz Klaudiosz álmodott 150 körül, de mivel nem maradt fent egyetlen példány sem, és csak a *Geographica* című művéből rekonstruálták a világtérképét, ezeket a megmagyarázhatatlan kaparásokat, a leírást a Lacus Pelso északi oldalán lévő különös útról kihagyták, sőt emiatt a Balaton sem került fel az abroszra, viszont a Dunát és a Rajnát összekötötték, hogy a csalódott igazságra vágyók legalább gyönyörködhesse az Európa messze eső partjait összekötő vízi világ gazdagságában.

W. Imrét vitte a ptolemaioszi dízelmozdony vontatta, összekarcolt és elromlott, lehúzhatatlan ablakú szerelvény A. felé, akivel azt beszélte meg, hogy az Engels téren találkozni másnap kora délután, és a Margitszigetre mennek sétálni. Vitte a vonat, amelynek koszos ablaküvegén felragyogott a körülöttünk keringő tüzes kerék küllőin átvilágító, Földet körülvevő örök égi tűz.

Villax Ferdinánd zirci főapát, amikor tudomást szerzett unokaöccse, Reguly Antal magyar nyelvrokonságot is érintő tanulmányairól és anyagi nehézségeiről, melyek akadályozzák a további utazásait, levelet írt a Szentpéterváron cári megbízatásra váró rokonnak, pénzt is küldve neki. Tette mindezt azután, hogy testvére, Antal legkisebb lányát, Karolínát megkeresztelte a pápai Nagytemplomban, Franz Anton Maulbertsch számára mindig is oly nyomasztó, Szent István vértanú életét feldolgozó freskói alatt. Aggodalmasan pillantott fel a jeruzsálemi megkövezésre, amikor keresztet rajzolt a csecsemő homlokára és magában azt kívánta, legyen hosszú életű, és nőként is kerüljék el a szenvedések, nem sejtve, hogy Villax Karolina valóban hosszú élete minden lesz, csak nem könnyen megfejtethető talányok sorozata.

W. Imre, A. felé vonatozva és volt szerelmére, K.-ra gondolva, beljebb húzódott az ülésen, az ablak felé, befúrva fejét a tisztának nem nevezhető, ülésre lógó függönybe, hogy K. nevetését, furcsán ejtett szavait, melyek

A hosszú hazaút kábulatában W. Imre pontosan tudta, hogy a vonat azokon a síneken vonszolja magát most északkelet felé, amikről Ptolemaiosz Klaudiosz álmodott 150 körül.